

РЕШЕНИЕ

№ 819

гр. София, 15.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 39 състав,
в публично заседание на 24.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Николова

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **674** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК вр. чл.1 ал.1 от ЗОДОВ
вр. чл. 74 ал.2 от ЗЗДискр.

Образувано е по Искова молба от 31.12.18г на И. К. И. от [населено място] и с проц.представител адв. А.Т., депозирана първоначално по д.№ 7201/17г на АССГ и изпратена за разглеждане отново на АССГ – съгл. влязло в сила на 17.12.20г Решение от 08.10.20г на СГС по гр.дело № 12826/19г.Настоящото дело е образувано на 22.01.21г.

С ИМ е предявен Иск за обезщетение по чл.74 ал.2 от ЗЗДискр. срещу Министерство на отбраната, за вреди във връзка с влязло в сила на 04.10.18г Решение на КЗД № 301/19.07.18г, с което е установено нарушение на чл.4 ал.3 вр. ал.1 от ЗЗДискр. /във връзка с норми на Наредба № Н-15/27.04.10г/ и на Министъра на отбраната е дадена зад.препоръка да измени Наредбата/ което е сторил с ДВ бр.96/20.11.18г, в сила от 20.11.18г/.

В уточняваща ИМ от 26.04.21г/след указания на Съда/ ищцата сочи, че претендира:
1/имуществени вреди в размер на 14 100лв/представляващи неполучено доп.възнаграждение за периода м.11.14г- 04.10.18г/, ведно с мораторна лихва от 1 103.21лв, ведно със законна лихва от 31.12.18г до окончателното изплащане на сумата;

2/ неимуществени вреди в размер на 39 000лв, настъпили в периода 10.11.14г /когато ищцата е назначена на длъжност/ - 31.12.18г , ведно със законна лихва от 31.12.18г до окончателното изплащане на сумата, представляващи негативни емоционални

преживявания- страх и тревога за негативно повлияване на кариерното й развитие в резултата на подадената жалба до КЗД, унижение, дискомфорт, уронване на честта и достойнството на офицер от ВС на РБ, засегнат авторитет и лично достойнство. В съд. заседание адв. Т. поддържа Иска, моли за уважаването му и присъждане на разности по списък. Уточнява, че имущ. вреди от 14 100лв са формирани предвид броя месеци в периода м.11.14г-04.10.18г и при изплатени 300лв месечно доп.възнаграждение на цивилните служители съгл. чл. 35 ал.1 от Наредбата. Ответникът МО, чрез Министъра на отбраната, се представлява от юрк.М., която в отговор по ИМ сочи, че : 1/ ищцата е подполковник и е назначена със Заповед № КВ-221/30.06.15г на Министъра на отбраната на длъжността „Началник на секция „К.“ в отдел „Осигуряване“ в Център за изследване, изграждане и усъвършенстване на способности на НАТО за управление на кризи и реагиране на бедствия/межд.организация, създадена с Меморандум, утвърден с Решение на МС № 115/28.02.14г/, като съгл. чл. 134 ал.3 от ЗВСРБ тя изпълнява военна служба като военнослужещ. Със Заповед № ОХ-380/10.06.16г на Министъра е обявен специален щат за този Център и длъжностите за военнослужещи в него са предвидени за военно звание с по-висока степен - в сравнение с военнослужещите, които заемат аналогични длъжности в други военни формирования на територията на РБ, т.е. за Центъра е определена по-висока степен в обхвата на присвоеното военно звание. В резултат - в Центъра до 01.01.19г/когато е изменен чл.212 ал.1 от ЗВСРБ/ основното трудово възнаграждение на военнослужещия е по-високо. След 01.01.19г е приет нов начин на формиране на възнагражденията на военнослужещите в Центъра, но е запазен размерът, получаван от тях до 01.01.19г; 2/ чл.35 ал.1 от Наредба № Н-15/27.04.10г касае доп.възнаграждения на цивилните служители, командировани в Центъра, като до 20.11.18г такова не се е предвиждало за военнослужещите в Центъра/каквато е ищцата/- тъй като те получават по-високо основно трудово възнаграждение поради по-високата степен, съгл. специалния щат на Центъра; 3/ Искът по чл.74 ал.2 от ЗЗДискр е изцяло неоснователен и недоказан, като чл.35 ал.1 от Наредба № Н-15/27.04.10г в ред. до 20.11.18г не касае ищцата. Едва с изменението на този текст с ДВ бр.96/20.11.18г/в сила от същата дата/- доп.възнаграждение е предвидено и за военнослужещите в Центъра; 4/ неимуществени вреди в размер на 39 000лв са прекомерни и необосновани по чл.52 от ЗЗД, изпълнението на военна служба в Центъра не би могло да води до страх, унижение, безпомощност, уронване на честта и достойнството, а подаването на жалби и сигнали е лично решение на ищцата, за което МО не може да носи отговорност. В съд. заседание юрк.М. отново оспорва Иска като недоказан и неоснователен, както и като прекомерен, моли за отхвърлянето му изцяло, претендира юрк.възнаграждение, оспорва като прекомерен адв.хonorар на проц.представител на ищцата. В писмени бележки се добавя, че: военната служба в Центъра е престижна и има положителен ефект върху кариерното развитие на военнослужещите; доказателство за това относно ищцата е Заповед № КВ-307/24.07.17г, с която е повишена в „подполковник“, а това има и по-добро финансово изражение; от 20.11.18г и на ищцата се изплащат 300лв месечно доп.възнаграждение по чл.35 ал.1 от Наредбата; и двата вида вреди са в прекомерен размер и недоказани.

Прокурорът изразява становище за недоказаност на Иска- относно претендирания размер на вредите.

Съдът намира Иска по чл.74 ал.2 от ЗЗДискр, предявен на 31.12.18г - за допустим,

като предявен при наличие на влязло в сила на 04.10.18г Решение на КЗД № 301/19.07.18г, с което във вр. чл.74 ал.1 от ЗЗДискр е установено нарушение на чл. 4 ал.3 вр. ал.1 от ЗЗДискр - от страна на Министъра на отбраната.Искът е предявен срещу ЮЛ- МО, от лице с нарушени права от установеното нарушение на ЗЗДискр от страна на Министъра на отбраната.Искът е предявен пред надлежния съд/местно и родово подсъден/, като изрично е посочено, че редът за разглеждането му е по чл.1 ал.1 от ЗОДОВ.

Съдът установи от фактическа страна следното:

1/ Със Заповед № РД-83-160/10.11.14г на Министъра на отбраната майор И. е назначена на длъжност старши помощник-началник на отделение „Сценарии и планове“ в Центъра за изследване, изграждане и усъвършенстване на способности на НАТО за управление на кризи и реагиране на бедствия/межд.организация, създадена с Меморандум, утвърден с Решение на МС № 115/28.02.14г/, като съгл. чл. 134 ал.3 от ЗВСРБ тя изпълнява военна служба като военнослужещ. Със Заповед № КВ-221/30.06.15г на Министъра ищцата е назначена, считано от 01.07.15г, на длъжност „Началник на секция „К.“ в отдел „Осигуряване“ в Центъра.Със Заповед № КВ-307/24.07.17г ищцата е повишена в „подполковник“.Със Заповед № КВ-123/16.03.18г срокът за заемане на длъжността ѝ в Центъра е удължен до 01.07.19г.

2/ По отделни жалби от 25.08.17г на общо 8 бр. военнослужещи от Центъра, сред които не е ищцата И., КЗД образува адм.производство, завършило с влязло в сила на 04.10.18г Решение на КЗД № 301/19.07.18г, с което е установено нарушение на чл. 4 ал.3 вр. ал.1 от ЗЗДискр - от страна на Министъра на отбраната и му е дадено зад.указание да предприеме действия по изменение на Наредбата/това той е сторил с ДВ бр.96/20.11.18г, в сила от 20.11.18г/. КЗД установява, че: чл.35 ал.1-3 от Наредба № Н-15/27.04.10г на Министъра на отбраната нарушава принципа на равенство в третирането/при сравнение между военнослужещите в Центъра и цивилните,командирани в Центъра/, което представлява непряка дискриминация по признаци „лично положение“ и „обществено положение“ по см. на чл.4 ал.3 вр. ал.1 от ЗЗДискр; в Наредбата няма норма, която да предвижда изплащане на доп.възнаграждение за военнослужещите в Центъра, което представлява непряка дискриминация по признаци „лично положение“ и „обществено положение“ по см. на чл.4 ал.3 вр. ал.1 от ЗЗДискр.

3/ Видно от смет.справки от МО относно изплатените суми на ищцата в периода м.11.14г- м.10.18г,в този период не ѝ е изплащано доп.възнаграждение в размер на 300лв месечно/при пълен отработен месец, колкото се е плащало на цивилните, командирани в Центъра, съгл. чл. 35 ал.1 от Наредбата-видно от т.3 от молба на ответника от 29.07.21,л.55/. Наредбата е изменена, считано от 20.11.18г, като предвиденото с изменението доп.възнаграждение следва да ѝ е било изплатено за първи път през м.11.18г/вероятно в редуциран размер, само за периода 20-30.11.18г/.Видно от справките, изплатени са ѝ 47 бр. месечни възнаграждения в периода м.11.14г-м.10.18г, като ответникът сам сочи, че в този период на цивилните е изплащано доп.възнаграждение в размер на 300лв месечно/при пълен отработен месец, при непълен-пропорционално на отработените дни/. Така е формиран претендираният размер на имуществените вреди- 14 100лв/47 месеца по 300лв/. С уточн. ИМ е претендирана мораторна лихва върху тази сума- в размер на 1 103.21лв.Този размер на мораторна лихва не е доказан от ищцата, не е оспорен обаче

изрично и от ответника.

4/ Със Заповед № ОХ-380/10.06.16г на Министъра е обявен специален щат за този Център и длъжностите за военнослужещи в него са предвидени за военно звание с по-висока степен - в сравнение с военнослужещите, които заемат аналогични длъжности в други военни формирования на територията на РБ, т.е. за Центъра е определена по-висока степен в обхвата на присвоеното военно звание. В резултат- в Центъра до 01.01.19г/когато е изменен чл.212 ал.1 от ЗВСРБ/ основното трудово възнаграждение на военнослужещия е по-високо, отколкото на военнослужещи в други формирования. След 01.01.19г е приет нов начин на формиране на възнагражденията на военнослужещите в Центъра, но е запазен размерът,получаван от тях до 01.01.19г/т.е. основното трудово възнаграждение на ищцата е по-високо спрямо това на други военнослужещи-на аналогични длъжности, но в други формирования;

5/ претендират се неимуществени вреди в размер на 39 000лв, настъпили в периода 10.11.14г/датата на назначаване/- 31.12.18г/датата на ИМ/.За доказването им ищцата води свид. З., чийто показания Съдът кредитира. Видно от тях: колега е на ищцата от м.01.15г - до момента/24.11.21г/; води аналогично дело за вреди срещу същия ответник; ищцата му споделила в началото на 2015г, че е видяла колко е заплатата на цивилен в Центъра и че е по-висока от нейната като военнослужещ- чувствала се ощетена и емоционално дискомфортно от този факт; той,тя и други военнослужещи написали жалба до Министъра, отговорил им служител-че ще се направи нещо по въпроса/но нищо не последвало/; написали втора жалба до Министъра, отговорил им служител-че няма дискриминация във връзка с възнагражденията; той и ищцата завели искове направо пред съд, около 1.5 години преди 8бр. техни колеги да депозират жалбите си до КЗД на 25.08.17г; ищцата била подтисната и отчаяна от това, че Министърът не отговаря на двете им жалба,не ги подкрепя и не предприема действия; страхувала се и била притеснена, че жалбите ще рефлектират върху кариерата ѝ; в проц.период се виждали и коментирали често жалбите и делата си, тя била изнервена от цялата ситуация; тя станала свидетел как предишният им началник поискал в коридора, пред нея, обяснение от свидетеля защо е завел дело/началникът не знаел, че и тя е завела дело/; тя изпитвала дискомфорт, станала рязка към колегите и свидетеля; свидетелят не може да прецени дали жалбите и делата са повлияли реално на кариерното ѝ развитие; преди 2 години тя се записала на курс за обучение на инструктори по йога и му споделила, че вече ѝ тежи работата в МО, иска да напусне военната служба и да стане инструктор по йога.

Съдът намира от правна страна следното:

Искът е предявен с правно основание чл. 74 ал.2 от ЗЗДискр, което предполага, че ищцата следва да е понесла вреди от незаконни актове, действия или бездействия на дър.органи или дл.лица, които са нарушили правата ѝ по ЗЗДискр или други закони, уреждащи равенство в третирането. В случая е налице влязло в сила Решение на КЗД, с което е установено нарушение на ЗЗДискр /по отношение равенството в третирането и касаещо сравнение между цивилни и военнослужещи в Центъра/. Ищцата не е сред подалите жалби до КЗД, което обаче не рефлектира върху допустимостта или основателността на предявен Иск по чл. 74 ал.2 от ЗЗДискр/нормата не изисква именно по жалба на ищцата да е било постановено Решение на КЗД/. В случая вредите се претендират от акт/какъвто и да е той/ на Министъра на отбраната/Наредбата е издадена от него/, като с влязъл в сила акт на КЗД е установено, че този акт ва

министъра нарушава ЗЗДискр. по отношение равенството в третирането. Искът е предявен след влизане в сила на Решението на КЗД, а щом ищцата е военнослужеща в Центъра, следователно Решението на КЗД касае и нея, т.е. установява, че и нейни права са били нарушени с Наредбата. Следователно, Съдът приема за доказана първата предпоставка за основателност на Иска- влязло в сила Решение на КЗД, с което е установено, че със свой акт/Наредбата/- Министърът на отбраната е нарушил ЗЗДискр по отношение равенство в третирането на цивилни и военнослужещи в Центъра.

По отношение на втората предпоставка за основателност на Иска- размерът на имущ.вреди от 14 100лв е доказан/47 месеца по 300лв/, посредством счетов.справки от самия ответник. Не е спорно между страните, че в периода м.11.14г-м.10.18г ищцата не е получавала по 300лв месечно доп.възнаграждение, каквото са получавали цивилните в Центъра. След като КЗД приема/това не е предмет на настоящото дело/, че е следвало в този период/за да са равно третирани/ и военнослужещите в Центъра да получават такова възнаграждение, то Съдът понастоящем няма как да пререшава акта на КЗД/и да приема, че не е следвало и военнослужещите да получават това възнаграждение или че размерът е следвало да бъде друг/. С уточн. ИМ е претендирана мораторна лихва върху тази сума- в размер на 1 103.21лв.Този размер на претендирана мораторна лихва не е оспорен изрично от ответника/той прави оспорване само на размера от имущ.вреди от 14 100лв като прекомерен, но изобщо не изразява становище по претендираната мораторна лихва върху този размер/.Съдът намира, че мораторна лихва се дължи върху главницата от 14 100лв и при липса на оспорване/за да се назначи ССЧЕ за изчисляването на тази лихва/, размерът ѝ е посочения от ищцата. Доколкото претенцията на законна лихва върху претендираните имущ.вреди /главница и мораторна лихва върху нея/ се явява акцесорен на главния Иск, то е основателен и на ищцата следва да се присъди и зак.лихва от датата на ИМ-31.12.18г- до окончателното изплащане на претендираните имущ.вреди/главница и мораторна лихва/.

Що се касае до претендираните неимуществени вреди в размер на 39 000лв- размерът им следва да се определи по справедливост от Съда, на осн. чл. 52 от ЗЗД, като в никой случай размерът не следва да води до обогатяване на ищцата, а следва само да обезщети претърпените от нея неим. вреди.Няма ангажирани писмени доказателства по делото/въпреки, че Съдът подробно е указал на ищцата пълната доказ.тежест за претендираните вреди/, че ищцата е депозирала две жалби до Министъра и е водила дело пред съд за установяване на дискриминация по повод възнагражденията. От друга страна- дори да се приеме за доказано само въз основа на свид.показания, че е имало такива две жалби от ищцата до Министъра , то свидетелят пояснява, че отговор и на двете жалби е имало/от надлежен служител в МО/.Видно от приложените Заповеди/описани в т.1 по-горе/, в периода след м.01.15г/сочен от свидетеля като начален момент на действията им по повод възнагражденията/, ищцата е повишена в чин „подполковник“, повишена е в длъжност „Началник сектор“, удължен е срока за изпълнение на длъжността „Началник сектор“ в Центъра, т.е. в никакъв случай няма негативно развитие на кариерата ѝ.Свидетелят сочи, че бившият им началник не е знаел за депозирана от нея жалба до съд и респ. не са ѝ искани обяснения от ръководството във връзка с такава жалба.Съдът намира, че безспорно всеки военнослужещ би изпитал негативни емоции от факта, че не получава доп.възнаграждение-каквото цивилните в Центъра са получавали в този период.

Нормално е ищцата също да е имала негативни преживявания в тази връзка, като не е предмет на това дело въпросът дали военнослужещите в Центъра действително са получавали /като обща крайна сума/ -по-ниско възнаграждение от цивилните в Центъра.КЗД е приела наличието на неравенство в третирането по този въпрос и това е достатъчно установяване за целите на това произнасяне. Намерението на ищцата от преди две години/т.е. от края на 2019г/ да напусне евентуално военната служба и да става инструктор по йога - няма връзка нито с претендирания период /до м.11.18г/, нито с неизплащаните й 300лв в претендирания период, а има връзка с това, че военната служба като цяло вече й тежи. Съдът намира, че безспорно наличните негативни преживявания на ищцата по повод неизплащаните й 300лв месечно доп.възнаграждение/каквото в проц.период е плащано само на цивилните в Центъра/, са доказани неим.вреди, за които се дължи обезщетение. Размерът, определен по справедливост от Съда е **940лв.- общо за периода от м.10.14г до м.11.18г**, в който ищцата не е получавала доп.възнаграждение/**по 20лв обезщетение за неим.вреди - за всеки от 47те месеца**/. Доколкото претенцията на законна лихва върху претендираните неимуш.вреди се явява акцесорен на главния Иск, то е основателен и на ищцата следва да се присъди и заклхва от датата на ИМ-31.12.18г- до окончателното изплащане на претендираните неим.вреди.

Съдът намира, че е налице и третият елемент от факт.състав за основателност на Иск по чл.1 от ЗОДОВ вр. чл. 74 ал.2 от ЗЗДискр- наличие на пряка и непосредствена причинно- следствена връзка между претендираните вреди/имуш. и неимуществени/ и установеното от КЗД неравенство в третирането/нарушение на зЗДискр/.

При този изход на спора- **пълна основателност на Иска за имуш.вреди и частична основателност на Иска за неим.вреди**, на ищцата се дължат разноски по чл. 10 от ЗОДОВ. С Разпореждане от 07.04.21г/л.27/, връчено на ищцата на 16.04.21г/л.32/, Съдът й е указал да посочи банкова сметка , на която да й се възстанови недължимо внесена дър.такса от 10лв/във вр. чл.75 ал.2 от ЗЗДискр/.Поради което с това съд.решение дър.такса няма да й се присъжда/вече е разпоредено връщането й като недължимо внесена/.На ищцата следва да се присъди адв.хonorар, който се претендира в размер от 2500лв /без ДДС, платени в брой/. Ответникът е оспорил този размер като прекомерен. Следва да се има предвид, че съгл. чл. 10 ал.3 от ЗЗДискр, на ищцата се дължи възнаграждение за 1 адвокат, дори при частично уважаване на Иска, но според уважената част от Иска. Искът е предявен за общо 15 203.21лв имуш.вреди/главница 14 100лв и морат.лихва 1 103.21лв/ и за 39 000 лв неим.вреди, или общо Искът е предявен за 54 203.21лв, за какъвто мат.интерес на делото - по чл.8 ал.1 т.4 от Наредба №1/04г мин.размер на адв.хonorар е 2 156.10лв. **Съдът уважава Иска до размера от общо 16 143.21лв/15 203.21лв имуш.вреди и 940лв неим.вреди/**, поради което по чл.8 ал.1 т.4 от Наредба №1/04г **мин.размер на адв.хonorар е 1 014.30лв**.Присъжда се мин.адв.хonorар на ищцата, доколкото възражението на ответника за прекомерност на претендирания от нея адв.хonorар е основателно-предвид фактическата и правна сложност на делото.

Ответникът също претендира разноски, и съгл. чл. 10 ал.4 от ЗОДОВ такива му се дължат- съобразно отхвърлената част от Иска. Съдът **отхвърля Иск в размер на 38 060лв** , поради което на ответника се дължи юрк.възнаграждение **в мин.размер** по чл. 24 изр.второ от НЗПП вр. чл. 37 от ЗПП- **100лв**.

Водим от горното и на осн. чл. 1 ал.1 от ЗОДОВ вр. чл. 74 ал.2 от ЗЗДискр, Съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Министерство на отбраната да заплати на И. К. И. от [населено място] **имуществени вреди в размер на 15 203.21лв /14 100лв главница и 1 203.21лв мораторна лихва върху нея/, както и неимуществени вреди в размер на 940лв, настъпили в периода 10.11.14г- 20.11.18г, в резултат на нарушени нейни права по 33Дискр, установени с Решение № 301/19.07.18г, ведно със законната лихва върху тези суми, считано от 31.12.18г/датата на ИМ/- до окончателното изплащане на сумата.**

ОСЪЖДА Министерство на отбраната да заплати на И. К. И. от [населено място] сумата от **1 014.30лв**, представляващи уважените разноски по делото и съобразно уважената част от Иска.

ОСЪЖДА И. К. И. от [населено място] да заплати на Министерство на отбраната сумата от **100лв**, представляващи разноски по делото съобразно отхвърлената част от Иска.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС в 14дневен срок от съобщението.

Съдия: